

МИЛЕ ТОМИЋ

100 ПЕСАМА И СТИХОВА У ПРОЗИ

Коректура: Octavia Nedelcu
Компјутерски слог: Mile Tomić
Корице: Mile Tomić

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILE, TOMIĆ

100 pesama i stihova u prozi = 100 de poezii și versuri în proză / Mile Tomić. - București : Editura Universitară, 2017
ISBN 978-606-28-0553-1

82

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062805531

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul autorului

Copyright © 2017 – Rezervat autorului
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

МИЛЕ ТОМИЋ

**100 ПЕСАМА
И
СТИХОВА У ПРОЗИ**

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2017

И МИ СМО ЗЕМЉА....

И ми смо земља земљине коре,
И ми смо цврчак што ноћу шапуће,
Без нас би било све горе и горе,
Ви сте, децо, наше достигнуће.

И ми смо цветак богатога воћа,
И ми смо понос свакојаког листа,
Оставимо небо, срећна му самоћа,
Оставино наду нек свакоме блиста.

Ми немамо више ни зиме ни лета,
Ми немамо дане ни ноћи више,
У нашој души свака нада цвета,
На срећни нам спокој дубоко мирише.

Ту смо у кругу и ми и ваши преци,
Док сте ви на свету и ми смо са вама,
И ваше ће време остати на деци,
У светој нади и њиховим рукама.

И ви ћете бити земља земљине коре,
И ви ћете бити цврчак што ноћу шапуће,
И без вас би било све горе и горе,
Јер су ваша деца, ваше достигнуће.

ЧОВЕК СА ЧОВЕКОМ

Човек у човека има помирење,
У слози, у раду, у дневном животу,
Човек је човеку вечито створење,
Поклони своју душу и њену лепоту.

У слози је слога слободног слагања,
Једини му излаз, једино му решење,
У миру у души и паметног владања,
Кад је човеку вечито дружење.

Нек ветар дуна, нек таласе ствара,
Нек киша пљушти, нек потоци носе,
Нек душа наша мржњу разара,
Нек срца наша охолост покосе.

Човек је човеку једина нада,
Једини подстрек што мир заслужује,
Ако једног нема, и други отпада,
Један се другим рађа и продужује.

ОНА

Кад године прођу, кад време истекне,
Долази нам туга, а неслога јача,
Из свађе у свађу срце нам набрекне,
Нема више среће, ни љубавног мача.

Кад мира немам у твојој близини,
Топлина се твоја све даље одлива,
У самоћи нисам, нисам у милини,
Без тебе ми горе од горега бива.

Без тебе је ужас, без тебе је јад,
Све за тобом лутам, срце ми се стеже,
Као да сам момак, као да сам млад.
Са ђаволом је тешко, без њега још теже.

И моје срце за тебе још мари,
Ту налазим спокој и душе топлину,
Било смо млади, ево нас и стари,
Љубав нам је јака, за нашу милину.

ОЧИ ТВОЈЕ

Очи ваше, очи твоје,
Очи плаве, црне и зелене,
Очи сваке кафенасте боје,
Не љубим их више,
Нити оне мене.

Ја читам лепо твоје очи благе,
Знам ти сваку и тајну и жељу,
Схватам ти наде теби драге,
Сваку твоју наду и црњу и белу.

О теби ми стално говоре очи твоје
Ту нико не крије, ту нико не лаже,
Знам да топлине љубави моје,
У срцу твоме нема шта да траже.

И време протекло, и све се оставља,
Све се заборавља, то више не важи,
У срцу се твоме друго лице јавља,
Друга лица сада тамо срећу тражи.

И дође време да наде престану,
И дође време самоћа да дише,
Кад очи твоје и поглед нестану,
У срдашцу мом нема тебе више.

РУКА

Ја љубим твоју руку,
И твоје благо лице,
Осећам твоју муку,
И твоје низбрдице.

О, колико блага носи
Та твоја уморна рука,
Колико је доброте тамо,
Колико је тамо мука.

Помилуј ме само мало,
Помози ми надом већом,
Ублажи ми тугу моју,
Умири ме твојом срећом.

И ЈА И ТИ

Пусти га, нек ти ближе приђе,
Он тражи своје, још не бира млађе,
Буди пресретна док не жели туђе,
Тамо увек има и боље и слађе.

Бесплатну нам срећу годинама пружа,
И велики спокој, и велику слогу,
Као шарен цветак и шарена ружа,
Колико ти хоћеш, колико ја могу.

Било је тога преко пола века,
Било је и жеља и дужих и краћих,
Ал године траже и теби и мени,
Нешто мало млађе, нешто мало слађе.

Док нас жеља буни, ту спокоја нема,
Само што је наше, са нама остаје,
Ни грехова нема, ако нешто пробаш,
Нек проба ко може, да се не покаје.

Ако већ не можеш, остани са својим,
Погледај још једном, чежња нек те дави,
Помилуј и руком и очима твојим,
Пољуби још једном, па онда остави,
Увек има неког да се одмах јави.

Јарчево млеко је скупље,
Ал козје је много боље,
Ма шта урадила је глупље,
Без јарчеве добре воље.

ПРОЛЕЋЕ

Отоплело је свуда око мене,
Расцветала се цела околина,
Ал цветак у мени непрестано вене,
Напустла га је пролећна милина.

И године знају сва годишња доба,
И старост ужива кад пролеће дође,
Али нема више прохујале среће,
За старе ни зима никако да прође.

Да ли ће још једно доћи нама свима,
У топлини својој поздравити скупа,
Можда је последње, можда их још има,
Време нас оставља, хладно већ наступа.

Ни мајске трешње нису за нас зреле,
Нама више није ни хладно ни вруће,
И ласте се чуде кад нас опет среле,
На нашем месту, код њихове куће.

ЛЕТО

Од малена су нам и лето и зима,
Лепо доба, ништа се не мора,
Ту је распуст, мирне душе свима,
Мало више мира и одмора.

Биће и за нас и планине и море,
Биће свуда и весело и радо,
Лето сија, лето оживљава,
Свако биће, и старо и младо.

Кад пред зору по роси загазиш,
Бос и чио без икавог страха,
Кад пре сунца, у воће улазиш,
Нема ветра, мушица и праха.

Бери, једи, шта ти срце жели,
Воће зрело, здравље ти доноси,
Ми без страха, хитри и весели,
Да пред зору газимо по роси.

Трешње, вишње зреле и румене,
Јабукe и крушке, свакојаке шљиве,
Брескве жуте и скоро црвене,
Дозивају нас преко целе њиве.

ЈЕСЕН

Ја волим јесен када лишће пада,
Ја волим време облачнога неба,
Нема никад тако лепих нада,
Има тада све што нама треба.

Погледај поље и ливаде наше,
Грожђа има, ту је пуно воће,
Све узрело, све се нама даје,
Бери, једи јер и зима хоће.

Лишће жуто, полако опада,
Цвећа мало, трава нам одлази,
Пада слана, сваког нашег дана,
Све се спрема, зима нам долази.

Кроз хамбаре ветар нам не дува,
У подруму ракије још нема,
На тавену су све добро чува,
Зима дуга, за зиму се спрема.

Спашено је све са поља,
Да се само ракија испече,
Мало рада, више добра воља,
Црни вино мора да потече.

Биће хладно, грејати се треба,
Спреми дрва, комову и шљивку,
Ракију и вино и црно и бело,
Све што треба не пада нам са неба.

ЗИМА

Кад зима дође, све се успорава,
Ветар тера своје, он хучи и бије,
Нестало је цвеће, несатала је трава,
Мраз покрива све што друго није.

Кад се спусте пахуљице снега,
Све покрије, бело је пред нама,
Чују се само са оближњег брега,
Деца чила, санке и галама.

Нек ватра гори, снег још нека пада,
Ракија се греје при крају пећи,
Испред кући деда-снешко влада,
И стари и млади на дечијој срећи.

Кад се вече спусти, послове остави,
Нек промрда мало, нек на пут изађе,
Да некога види, да неког поздрави,
Да освежи плућа, да му буде слађе,
Пре кревета свога и топлине своје,
Уз твоје жеље и љубави твоје.

РУЖА

Ја имам руже у дворишту своме,
Црвене и жуте, и розе и беле,
Расцветале се у мирису своме,
Пуне су пчела и у трњу целе.

Ја имам руже и дивим се њима,
Трновите руже у потпуној снази,
Све што ваља, све у њима има,
Хоће да убоде, мора да се пази.

Да се припази као у животу,
Све је лепо док нас трње мири,
Јер нам квари предивну лепоту,
Да се мирис са даљине шири.

Ружа је моја још ружа црвена,
Пуна је цвета, права је дивота,
Цветаће још дуго, дуго времена,
До пролећа новог, до новог живота.

Колико је ружа у мом животу било,
Неку дивну, неку сасвим бедну,
Кад сам хтео, кад ми било мило,
Ја без трња не нађох ни једну.

ЛАЛА

Ја не знам чије је то цвеће,
Млађа су ме деца тако називала,
На улици, у кући, и раније и сада,
Ни бато, ни чико, него само Лала.

Ја сам њима лала, омиљени цветак,
Касније сам посебно волео и лале,
Гајио их у башти и дивио њима,
Црвених највише, велике и мале.

Сад воли да поклањам
Женском лепом свету,
Китицу лепих, мирисавих лала,
Њима не говорим да се тако зовем,
Доста ми је кад ми кажу хвала.

ПОЉСКО ЦВЕЋЕ

Шта је то пољско цвеће?
Неко мирише, неко боде,
Неко је мање, неко је веће,
Сваком треба и сунца и воде.

Разних су мириса и боја,
Неко за пчеле, неко за зоље,
Окитило је све око себе,
Окитило је цело наше поље.

Долази косач, њему треба сено,
Обара бразде преко целог дана,,
Посече цвеће, наше драго цвеће,
За стоку му треба преко зине храна

Боже, и ми смо исто што и цвеће,
У нама ће бити и суво и печено,
Доћи ће и нама дани такве среће,
И ми ћемо пасти за некога сено.

И ми ћемо земљу нахранити,
Треба да никне ново цвеће,
Треба и цвећа, треба и среће,
На свету ће увек затребати,
И пољско цвеће,
И наше среће.

КАМЕН

Погледај онај камен- белутак,
На самоме углу испред моје куће,
Обрати му бар један тренуртак,
И њему је тамо кад хладно, кад вруће.

Ништа на света дуго не да траје,
И овде често удара и тресак,
Кад све оно друго земља постаје,
И камен ће постати песак.

На овом свету ништа није вечно,
Било да је тврдо, било да је течно.

ЈУТРО

По јутру се дан познаје,
А човек по своме делу,
Нико ти ништа цабе не даје,
Ни у пићу, ни у јелу.

Чим зора сване, на ногама мораш,
Посао не чека, тебе сада тражи,
Макни се на ноге, нема шта да вараш,
Посао не моли, он за сваког важи.

Уради све лепо, ништа не пропусти,
Догурај до краја, лепо се покажи,
Ти од рада живиш, ништа не испусти,
За свачији живот рад највише важи.

Хвала теби, дубоко ти хвала, Боже,
Лепо ми је јутро, сјаје ми прозори,
Из ове се коже у другу не може,
Колико ћу још јутра дочекати у зори?

ПОДНЕ

Да ли је подне стварно пола дана?
Да ли је предаху дошло време?
Можда је време одмора и сана,
Да спустиш тегобу, и тешко бремене.

Кад подне дође, свако тражи своје,
Стомак тажи храну, руке преморене,
Очи желе мира, желе да постоје,
Треба све да виде, за то су и створене.

Наше је подне већ давно прошло,
Вече нас чека скоро свакога дана,
За ноћ нам још није време дошло,
Ал немамо спаса ни од тога сана.